

КРИСТИН УАЙДЪН ЕДИН СЕЗОН В ЛОНДОН

Част 0 от „Заветът“

Превод от английски: Raina, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

Мис Даяна Троул мразеше фамилията си.

Мразеше я!

Тя наподобяваше много на думата „трол“ и тази прилика не бе останала незабелязана от останалите дебютантки този сезон. Не минаваха и пет минути без да бъде направен коментар за това, че името ѝ е много подходящо за някой, който изглежда като нея и то достатъчно силно, че тя да го чуе.

По същата причина Даяна мразеше и косата си — почти толкова, колкото мразеше и фамилията си.

Червена!

Защо, в името на небесата, тя бе единствената, която бе наследила огнения цвят от някой далечен предшественик? Никой, абсолютно никой в семейството ѝ нямаше дори кичур пламтящо червена коса. Но, разбира се, защо да имат, след като бе очевидно, че тя е получила всичката? Не беше честно! И тъй като явно огнената коса не бе достатъчна, Даяна имаше в добавка и лунички, и зелени очи. От което следваше, че е в пълно противоречие с модата този сезон. Нямаше коса с цвят на пшеница и бездънни сини очи. Не, тя имаше пламтящо червена, и доста непокорна коса, и блатисто зелени очи. Може би нямаше да е толкова нещастна, ако цвета на този сезон не бе розовият.

Абсолютно най-ужасния цвят за някой с... ами с нейните цветове.

Но липсата на привлекателни цветове Даяна компенсираше със силен дух. И докато сезонът продължаваше, а бал след бал тя нямаше никакви ухажори, Даяна реши да вземе нещата в свои ръце. Всички я забелязваха, но само по грешните причини. Обаче какво щеше да стане, ако използваше това за своя облага? Даяна реши, че този сезон щеше да бъде нейният пробен опит. Щеше да слуша, да се учи, а следващият сезон... щеше да завладява.

И тя направи именно това.

ГЛАВА ПЪРВА

— Майко? Да не си забравила за часа ни при модистката? — попита Даяна с най-невинния си глас.

Тя знаеше, че майка ѝ няма как да забрави, като се има предвид, че въобще не ѝ бе казвала, че имат запазен час. Налагаше ѝ се да вземе нещата в свои ръце, ако искаше да бъде облечена с рокля, в цвят различен от този, който бе на мода този сезон, а именно прасковено... което никак не бе по-добро от миналогодишното розово. Затова Даяна реши да действа. Запази си час и умишлено забрави да съобщи на майка си. Освен това може би умишлено бе запазила час точно когато майка ѝ ходеше на седмичната си партия бридж в Уинстън, но, естествено, нямаше намерение да си го признае.

Никога!

— Даяна, сигурна ли си, че имаш час? Уитни със сигурност щеше да ми каже...

И точно това бе причината Даяна да не казва и на иконома.

— Напълно съм сигурна. Но няма проблем, ще взема Мег със себе си и ще отидем двете. — Даяна се въртна на пети и излезе от стаята, затръшвайки вратата зад себе си. След няколко стъпки тя въздъхна тихо от облекчение. Първата част от плана ѝ вече бе в действие. След като майка ѝ нямаше да наднича над рамото ѝ и да избира неподходящи за кожата ѝ цветове, тя щеше да бъде повече от малко предизвикателна. Сърцето ѝ запърха в очакване и тя си напомни, че това е една важна крачка за откриването на съпруг този сезон. Нямаше как да се слее с останалите, никога не бе могла да го прави, но в момента това ѝ се виждаше като най-правилният начин на мислене. С тази решителност, тя се насочи към стаята си, повика камериерката си Мег, и двете излязоха в града.

* * *

Кеймбридж Уитакър, граф на Саутридж, беше отегчен. Ако трябваше да се ожени този сезон — а той трябваше, тъй като решеше ли нещо, го следваше до последно — защо не можеше да намери нито една интересна млада жена? Сякаш от небето бе паднала праскова и се бе търколила покрай всички домове на Лондонския елит.

Праскова, кой, по дяволите, бе решил, че този цвят би бил привлекателен за един мъж? Той беше... с една дума — грозен. Според него цвета караше дори най-хубавите момичета да изглеждат... ами... грозни. Но нито едно от описанията не бе от значение, всички други подобни думи също щяха да свършат работа.

И така, той обикаляше из балната зала, отпивайки от вече топлото си шампанско, и се опитваше да изглежда така, сякаш поне малко се забавлява, за да не обиди домакина си. Това беше едва втория, или третия — вече бе спрял да брои — бал за този сезон, и все още не всички се бяха завърнали в града, но той усещаше, че сезона ще бъде крайно отегчителен. И, разбира се, точно това беше проклетият сезон, в който бе решил, че е крайно време да си намери съпруга.

Той отпи още една глътка от топличкото шампанско.

Щеше му се да бе бренди.

С неохотна въздишка той чу първите акорди на музиката и се насочи в търсене на партньорката си за този танц. Прелестно момиче, ако не беше фактът, че бе напълно и непоправимо срамежлива. Толкова ли бе много да поиска да общува с жена, която би могла да каже нещо повече от „да, милорд“ или „не, милорд“. Той бе напълно „за“ това една жена да е покорна, но едносричните отговори бяха почти толкова непоносими, колкото и прасковеният цвят.

Сезонът се очертаваше доста нещастен за него.

— Ах, мис Суифт. — Той се поклони и посегна за ръката ѝ.

След като му се усмихна, тя направи реверанс и го последва на дансинга. Беше шотландски рил, затова нямаше много време за говорене, но докато я извеждаше от дансинга към масата с освежаващите напитки, той се опита да проведе разговор.

И да, „опита“ беше правилната дума.

— Мис Суифт, благодаря ви за танца — каза той, отправяйки към нея най-привлекателната си усмивка.

— Да, милорд — избъбри тя.

Той опита отново:

— Забавлявате ли се тази вечер?

— Да, милорд. — Тя погледна настрани и измъкна ветрилото си. Изчака за миг, преди да попита:

— Времето е много хубаво, не мислите ли?

— Да, милорд.

Очевидно това бе единственият отговор, на който е способна. Три пъти подред. Щеше да се пробва за номер четири.

— Искате ли лимонада?

— Не. Благодаря ви, милорд.

По дяволите, прекъсна серията.

— Хубава вечер, мис Суифт.

— Да, милорд.

Ха-ха! Ето го номер четири! Той не знаеше защо го прие толкова радостно, но човек трябва да намира веселието където може.

Поемайки дълбоко дъх, той махна на лакея, който носеше табла с шампанско и си взе една чаша, докато се опитваше да открие нещо, с което да се забавлява.

Но всички мисли за веселие се изпариха от ума му, когато забеляза цвят, различен от прасковения. И то толкова коренно различен, че искреше като жив пламък.

Което бе подходящо, защото жената имаше най-привлекателната и чувствена червена коса.

Със зелена рокля... като листо върху прасковата. Цветът беше достатъчно блед, че да бъде порядъчен като за дебютантка, но бе по-богат от всеки друг цвят, който бе виждал от доста време насам.

Тя беше красива.

Тя беше перфектна.

Тя беше... създаде доста вълнение.

И първата му мисъл бе, че вероятно тя би могла да каже нещо различно от „да, милорд“ и „не, милорд“, което за момента бе най-привлекателното нещо, което би могъл да си представи.

Разбира се, фактът, че имаше тяло като на Венера, не успя да го отвлече от първата му мисъл. Вместо това засили значително привличането му към нея.

Но той не бе единственият джентълмен, който я забеляза. Жената привличаше мъжете като пчели на мед. И ако се съдеше по острите погледи отправени към нея, младата дама нямаше да си създаде

приятелства с останалите жени. Но чаровницата очевидно дори не ги забелязваше. Тя сияеше, и ако това беше нейният момент, тя го бе сграбчила здраво, бе се потопила в него... и го изживяваше с пълна сила.

Той трябваше да я получи.

Със сигурност нямаше да е покорна, но определено щеше да бъде перфектна за леглото... и имайки предвид, че щеше да е в леглото му всяка нощ, покорството да върви по дяволите.

Но първо, трябваше да научи нещо много важно.

Името ѝ!

ГЛАВА ВТОРА

Даяна бе в центъра на събитията и се наслаждаваше като котка на купичка сметана. Беше упадъчно, шеметно и невероятно прекрасно. По нейна преценка имаше броени минути, преди майка ѝ да забележи роклята ѝ и вероятно да направи сцена... но щеше да си струва. Тефтерчето ѝ за танци вече бе запълнено, а бе дошла на бала едва преди час. Никога преди такова нещо не ѝ се бе случвало. Това със сигурност би трябвало да успокои протестите на майка ѝ относно цвета на роклята. Дори можеше да ѝ купи известна свобода и да ѝ позволи да облече и другата рокля, която си бе поръчала.

Тя бе лилава. Деликатна, бледолилава рокля, която бе на самия ръб между почтеното и скандалното. Беше перфектна.

Кожата ѝ настръхна неочаквано, карайки я да застине и да извърти глава настрани с любопитство. Тя огледа внимателно тълпата, за да разбере какво или кой, бе причинил това настръхване на сетивата ѝ. Почувства се глупаво, задето се зачуди дали някой не я гледа, след като... ами, всички я гледаха, и така за малко да пропусне синия поглед на джентълмена в ляво от нея. Той беше висок, значително по-висок от всички останали джентълмени около него. Погледът му бе остър и пронизващ, с подчертано директен маниер. Кройката на сакото му подчертаваше широките му рамене, а надолу се стесняваше около стегнатия му кръст. Изчервявайки се, тя погледна към лицето му, за да види дали е забелязал начина, по който го бе огледала.

Сините дълбини на очите му блестяха от веселие, и нещо подълбоко. Одобрение? Беше загадка. А това, което привличаше Даяна повече от вниманието на околните, бе една добра загадка.

Но тя не можеше просто да приближи джентълмена и да го заговори... дори не би опитала. Вместо това присви леко очи оглеждайки го отдалече, без да се интересува, че очевидно се държеше много безсрамно. На хората им трябваше само да видят косата ѝ, за да решат, че е безсрамна, затова се налагаше да се примири.

Не отмествайки поглед, мъжът тръгна към нея. С всяка стъпка, която правеше, тя осъзнаваше точно колко е огромен. Висок над метър и осемдесет, той се извисяваше над нея, когато ѝ се поклони. И точно когато реши, че ще наруши всички правила на доброто поведение и ще предизвика скандал, мъжът се обърна към един от мъжете зад нея и започна разговор.

Изпускайки дълбока облекчена въздишка и все пак разочарована, Даяна погледна встрани, само за да види майка си, която си проправяше път към нея.

И не изглеждаше никак доволна.

Цялото задоволство, което изпитваше Даяна, се изпари като вода върху нагорещена скара. Затова, вместо да се изправи пред неизбежното, тя се завъртя на токове и едва не хукна да бяга.

В мига, в който се смеси с морето от хора, тя си проправи път към вратите на една от терасите. Въздух, имаше нужда от въздух. Скоро танците щяха да започнат отново, и щеше да избягва майка си, докато някой от джентълмените не забравеше да дойде, за да я покани за танца им. Щом майка ѝ видеше тълпата елегантни джентълмени, които я преследват... е, това щеше да е от голяма помощ. Но съзирайки изражението на майка си, вече не бе сигурна в нищо.

Тя отвори вратата на терасата и излезе на балкона, а сторещеното ѝ тяло се охлади от нощния бриз. Все още бе пролет и въздухът бе леко студен, но не достатъчно, че да я накара да иска да напусне напълно безопасното местенце. Далеч в нощното небе блестяха безброй звезди, привличайки вниманието ѝ.

— Преча ли? — попита нежно мъжки глас зад нея.

Даяна подскочи леко и погледна през рамо, преди да се обърне напълно и да отстъпи назад, когато към нея пристъпи висока тъмна фигура.

— Всъщност... — Тя погледна към вратата, а после обратно към мъжа, чието лице бе осветено сега от лунната светлина, позволявайки ѝ да разпознае чертите на мистериозния джентълмен отпреди малко. — Не, не ми пречите — довърши тя, а сърцето ѝ затуптя тежко в гърдите ѝ.

— Брилянтни. Тази вечер звездите светят изключително силно, не мислите ли? — Той кимна към небето.

— Да, милорд — отвърна тя любезно.

Даяна можеше да се закълне, че го чу да въздъхва, но това можеше и да е само шумът на вятъра. Без да знае какво да прави, тя просто зачака. Това, че планираше да привлече мъжкото внимание, не значеше, че знае какво да прави с него, след като го получи.

— Приятна вечер — коментира той, а гласа му стана леко остър.

— Да, милорд — отвърна отново тя, мразейки факта, че обществените норми изискваха от нея да бъде толкова... скучна. Тя наблюдаваше профила му, първоначалната му поза с изпънати рамене от по-рано, сега изглеждаше по-отпусната, сякаш беше разочарован или разстроен. Тя повдигна вежда, докато го изучаваше внимателно. Какво ли си мислеше? Небеса! Мразеше да гадае. Дори на бледата лунна светлина се виждаше, че е невероятно красив. Неловкостта на разговора човъркаше една част от ума ѝ, и тя отново почувства тръпка да преминава през тялото ѝ. Лека усмивка изви устните ѝ и тя започна да се отпуска.

— Балът е много хубав — колебливо каза той, сякаш в напрегнато очакване на отговора ѝ.

— Да, милорд — и тъй като бе започнала да се чувства по-на себе си, тя продължи: — Но няма как да съм напълно сигурна, след като пристигнах скоро. Във всеки случай, щом вие се забавлявате, просто ще приема вашите думи за истина и съм сигурна, че аз също ще си изкарам добре. — Тя сви рамене и се усмихна, надявайки се, с игрив маниер.

— Наистина. — Той се обърна към нея, а очите му изглеждаха почти черни на лунната светлина. Леката усмивка, извила ъгълчетата на пълните му устни разкри редица блестящи бели зъби. — Не мисля, че сме представени един на друг — каза той, подавайки ръка към нея.

Предпазливо, Даяна постави ръка в неговата, чувствайки топлината от дланта му да се разпространява по ръката към гърдите ѝ, обгръщайки цялото ѝ тяло в пламъци.

— Не, не мисля, че сме представяни — отвърна тя, чувствайки се смела.

— Аз съм Кеймбридж Уитакър, графът на Саутридж, и ми е изключително приятно да се запозная с една толкова красива жена. — Той се наведе над ръката ѝ и я целуна.

Не въздуха над ръката ѝ, както бе прието, той буквално допря устни до плата на ръкавицата ѝ.

Бе възхитително, скандално... и всичко, за което тя можеше да мисли, бе, че иска той да го направи отново.

— За мен е удоволствие, лорд Саутридж. Аз съм мис Даяна. — Тя умишлено премълча фамилията си. Искаше да го накара да мисли, че е втора дъщеря, а не първа... или в случая, единствена.

— Мис Даяна. Много красиво име.

— И аз самата си го харесвам — пошегува се тя. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че все още не бе пуснал ръката ѝ. Надяваше се да не я пусне още известно време.

— Е, мис Даяна, какво сте намислили тази вечер?

— За кое?

— Много малко жени биха тръгнали срещу обществото и биха облекли рокля в напълно различен цвят от останалите дами.

Даяна не виждаше причина да лъже. Лъжата винаги изискваше много добра причина, затова тя му каза истината.

— Изглеждам отвратително в прасковено. — Лека усмивка изви устните ѝ.

— О? Трудно ми е да го повярвам. — Погледът му определено бе дяволит, предизвиквайки лека тръпка на удоволствие през тялото ѝ.

— Това е, защото ме гледате облечена в зелено — възрази меко тя.

— Няма как да оспоря този факт. — Той се усмихна, а крайчето от едната страна на устата му се повдигна малко повече от другото.

— Да, предполагам, че не можете. — Тя повдигна леко едната си вежда. — Сега е ваш ред. Кажете ми нещо за себе си, лорд Саутридж.

— Аз съм изключително скучен. — Той сви рамене.

— Трудно ми е да го повярвам — отвърна тя и се укори задето неволно повтори дословно думите му.

— Значи умеете отлично да съдите за характерите на хората — каза той.

— А вие се ласкаете сам — отвърна му тя.

— О, ранен съм.

— По-скоро не. Кажете ми, какви са вашите големи таланти, за да мога да ви похваля и да не ви се налага да го правите сам. — Бузите ѝ заболяха от широката усмивка, която се появи на лицето ѝ.

— Защо си мисля, че трябва да се чувствам обиден?

— Това, че ви предлагам да ви хваля? — пошегува се тя.

— Не, това, че според вас съм неспособен сам да се хваля — изсмя се той.

— Туше.

Той спря за миг, а на лицето му се появи нежно изражение.

— Изключително доволен съм, че не сте облечена в прасковено.

— Аз... благодаря... — Объркана, Даяна наклони глава, обмисляйки странния обрат на разговора.

— И освен това, говорите.

— Мога да ви уверя, че повечето жени го правят — кимна тя, намирайки думите му за забавни.

— Не и с мен. Честно да ви кажа, ако чуя още едно „да, милорд“ може да скоча през балкона.

— Значи в опит да спася живота ви, се налага да сторя точно обратното? — подкачи го тя.

— Именно.

— Трябва да призная, че това е най-странния разговор, който съм водила с един джентълмен. — Тя реши да пропусне факта, че това е единственият разговор, който бе водила с джентълмен.

— Бих могъл да кажа същото... но освен това бих добавил и че това беше най-приятното ми изживяване тази вечер.

— Тъй като аз пристигнах току-що... — започна тя флиртуващо, но млъкна, когато той помилва ръката ѝ, ръката, която той все още държеше в своята, и о, небеса!, това я накара да пристъпи по-близо до него.

Той ухаеше на детелини и мед, над които се наслаждаваше такъв мускусен аромат, че я накара да потръпне.

— Тогава смятам, че е наложително да направя така, че вечерта наистина да бъде приятна за вас — прошепна той, само миг преди устните му да докоснат нейните. И макар лекото докосване да свърши изключително бързо, то завинаги щеше да остане в спомените ѝ като първата ѝ целувка.

* * *

Лорд Саутридж стисна зъби, докато се бореше да поеме контрол над предателското си тяло. Всичко, което искаше, бе да ѝ даде една

невинна целувка, или поне донякъде невинна, но в мига, в който устните му докоснаха нейните, усещането го порази като мълния, карайки го да желае повече, много повече. Не можеше, не трябваше... но това не значеше, че не го обмисля сериозно. Тя имаше вкус на ягоди и шампанско, а от кожата ѝ се носеше полъх на лимони — остър и сладък. Това беше идеалният аромат за нея. Когато по-рано му бе отговорила с „да, милорд“, надеждите му бяха разбити, и само отчаянието го бе накарало да зададе последния въпрос, преди да се извини и да си тръгне, оставяйки я сама на балкона.

Беше благодарен, че остана. Макар че само докосваше ръката ѝ... което бе доста скандално, тъй като не я бе пуснал, след като си позволи да я целуне... той я бе стиснал по-силно, надявайки се, че така ще заключи изгарящото си желание да помилва гърба ѝ, дръпвайки я близко към себе си, за да може да вдиша по-дълбоко прекрасния ѝ аромат, вместо само да бъде изкушаван и измъчван от него.

Тя бе всичко, на което се бе надявал. Не само че бе изключително красива, с живи зелени очи и едва опитомена коса, но също така бе и остроумна и с невинна усмивка. Небесата да са му на помощ, ако я види да се смее. Щеше да потъне дълбоко и да изгуби целият си контрол. Налагаше се да се отдръпне, да пусне ръката ѝ и да се държи като джентълмен.

— Мис Даяна — каза той тихо, а погледът му нито за миг не се откъсна от страстната извивка на устните ѝ.

— Лорд Саутридж — отвърна тя, но устните ѝ бяха леко извити, сякаш обмисляше някакво мистериозно удоволствие.

Усмивката ѝ беше заразителна и прелъстителна.

Въпреки волята му и въпреки че се опита да прикрие усмивката, тя успя да извие ъгълчетата на устните му.

— Подозирам, че намирате някакво тайно веселие за моя сметка, мис Даяна — пошегува се той, благодарен че имаше какво да го отдалечи от по-страстните мисли, които бяха започнали да се формират в съзнанието му.

— Никога — заяви тя, вирнала брадичка с пакостлив поглед в очите и шеговита усмивка на устните.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Вие сте проникателен мъж.

— Да, такъв съм. Доволен съм да видя, че сте съгласна.

— Ах! Но аз не съм се съгласила с вас, ако си спомняте. Ако го бях направила, сега щяхте да се срещате със създателя ни, след като се хвърлехте от балкона. — Тя кимна към парапета на балкона.

— Споменах го, нали? — Той най-последно се усмихна, неспособен да сдържи усмивката си от факта, че тя буквално бе внесла светлина в света му.

— Направихте го и приех присърце отговорността си. Но за нещастие ще трябва да не се съглася.

— С какво? — не се сдържа да попита той.

Изражението ѝ замръзна, а зелените ѝ очи потрепнаха и тя стисна пълните си устни така, сякаш опитваше да прикрие смеха, който той толкова силно искаше да чуе.

— Знаете ли, нямам идея. — Тя се задави в неуспешен опит да прикрие смеха си.

Това накара него да започне също да се смее, което пък отприщи вълна смях и в следващия момент тя се разсмя на глас. Смехът, който се опитваше да прикрие, се изля весело от нея и отекна в каменните стени на балкона — весел и неприкрит, блестящ и наивен. С една дума — перфектен.

Или поне за него.

Кое то бе още една причина да я целуне отново. Беше естествена реакция, като дишането. Той я дръпна в прегръдките си, поддавайки се на изкушението да пусне ръката ѝ, само за да я постави на гърба ѝ и да я притисне по-близо до себе си. Тя бе мека, а тялото ѝ гъвкаво и с перфектни извивки.

Целувката, която бе започнал нежно, се превърна в източник на голямо изкушение. Неспособен да възвърне контрола си, той се наведе напред, вкусвайки сладостта на устните ѝ с езика си, а изненаданата ѝ въздишка му позволи да помилва и зъбите ѝ. Тя замръзна и той спря, без обаче да откъсва устните си от нейните. Бе невероятно изненадан, когато тя повтори действията му, и нежния ѝ език докосна неговият.

И в този миг света избухна в пламъци. Или може би бе само той. Но дори и така, поне щеше да умре щастлив.

Възвръщайки контрола си, той я вкуси, запазвайки вкуса ѝ в паметта си, знаейки че ще го помни до края на дните си.

Дано поне тези дни да можеше да прекара с нея.

А още по-важното, и нощите.

Да!

Всяка една нощ!

Страстта ѝ бе също като косата ѝ, цветна и жизнена, безстрашна и смела. Беше невероятна. Никога през живота си той не бе желал жена толкова силно.

— Даяна Троул!

Прекъсването бе съвсем навременно, тъй като току-що се бе озовал в изключително компрометираща ситуация. Вече бе започнал да прави планове да се ожени за нея. Може би нямаше още днес да направи предложението си... но нямаше по-добро време от настоящето. Но нямаше как да не се почувства поне малко доволен от ситуацията. Тя наистина бе компрометирана.

От него!

Беше едновременно плашещо и чудесно. И като си помисли, че едва преди час се чувстваше отегчен.

Ха.

— Даяна Троул, кълна се... — Жената спря и изглежда премисли това, което възнамеряваше да каже. Погледа ѝ се насочи към него и се присви. — Милорд?

— Лейди... — Той я изчака да си каже името, докато пускаше мис Даяна от прегръдките си, за да ѝ се поклони.

— Троул — изръмжа тя.

А на него му се прииска да направи крачка назад. Не го направи, само защото чувства как мис Даяна потръпна зад него. Нямаше намерение да я изостави. Все пак случилото се бе по негова вина. Неговата вина обаче, бе вследствие от нейната рокля. От което следваше, че вероятно и тя имаше малка вина.

— Лейди Троул, бих ли могъл да помоля за среща със съпруга ви? — Той никога не губеше време в празни приказки, и щом веднъж решише нещо, той действаше на мига.

— Тъъ, да — отвърна тя и повдигна толкова високо вежди, че почти се изгубиха в косата ѝ.

— Идеално. Ще ви посетя утре. Хубава вечер. — Той спря, погледна към мис Даяна, и се замисли само за миг. Не искаше да я остави, но не виждаше друга възможност сега, след като бе изяснил намеренията си. Затова се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Смятах да помоля за ръката ти, така или иначе... в случай че си се чудила.

Живите ѝ зелени очи светнаха удивено, после замечтано, преди отново да станат учудени. Би могъл да се изгуби в тези очи. Но точно сега, с майка ѝ, която ги гледаше с нескрито любопитство, не беше време да задоволява желанията си. Покланяйки се, той влезе в залата и се насочи надолу по коридора, едва сдържайки се да не започне да си подсвирка.

До утре имаше само няколко кратки часа.

ГЛАВА ТРЕТА

Ще се омъжвам! Това беше първата мисъл в ума ѝ на сутринта, щом отвори очи, и последната, която си спомняше преди да заспи миналата нощ. О, майка ѝ ѝ бе чела такова конско, че бе получила доста силно главоболие, но си беше струвало.

Лорд Саутридж. Защо не бе чувала преди името му? Най-малкото бил граф! Майка ѝ не бе могла да се гневи дълго, не и след като един граф щеше да стане част от родословното им дърво. Но в мига, в който бе изрекла това, се бе почувствала засрамена. Да се омъжиш за някой само заради титлата му бе нещо обичайно, но тя не желаше да бъде част от тези хора. Да се омъжиш за някой само заради титлата му бе като... ами да не се омъжиш за някой само заради цвета на косата му. Нещо, което тя разбираше много добре, тъй като никой не можеше да промени цветовете, с които се е родил.

Искаше ѝ се да увери в това лорд Саутридж, точно както тя имаше нужда от уверението, че той не се жени за нея само заради зелената ѝ рокля.

Но тя не мислеше наистина, че е заради роклята. Нейната романтична страна се бе отдала на бляна, че това е съюз по любов. Е, може би все още не бяха влюбени, но щяха да се влюбят.

Беше сигурна.

Така, с това на ум, тя атакува деня си с решителността на жена, която може да постигне всичко, което пожелае, и започна да заформя план. Все пак бе планирала успеха си, сменяйки цвета на роклята си, затова, колко трудно би ѝ било да планира начин, по който да накара един мъж да се влюби?

Всъщност да се влюби в нея.

— Даяна? — Гласът на майка ѝ се чу откъм вратата.

Тя примигна. Май щеше да е най-добре да се сблъска с това още сега. Предчувствайки поредната лекция, тя изпъна рамене и отвори вратата на спалнята си.

— Умното ми момиче! — Майка ѝ нахлу в стаята и я притисна я неловко в прегръдките си.

— Тъъ, благодаря? — отговори Даяна, а гласът ѝ бе заглушен в рамото на майка ѝ.

— Граф! Колко прекрасно! Нямах идея, че си се насочила към графа на Саутридж! — Майка ѝ я освободи от прегръдката си, но вместо да я пусне напълно, тя я задържа за раменете. Здраво.

— Не съм — отвърна Даяна.

— О! — Хватката на майка ѝ за щастие се отпусна. — Тогава как... аз... объркана съм — завърши майка ѝ и между очите ѝ се образува лека бръчица.

Даяна сви рамене.

— Той хареса роклята ми.

— Твоята рокля?

— Да.

— Е, предполагам, че има и бракове с по-малко за основа. — Майка ѝ премигна няколко пъти.

— Да, но мисля, че хареса мен повече от роклята.

— Е, разбира се... човек не може да се ожени за дреха, мила моя.

Даяна не отговори, реши, че не си струва да отговаря на този коментар.

— Както и да е, той ще дойде днес, за да говори с баща ти — добави развълнувано майка ѝ, а гласът ѝ повишаваше тон с всяка следваща дума.

— Да, той го спомена — промърмори Даяна, поглеждайки зад майка си към коридора и чудейки се, дали ще успее да стигне до там. Майка ѝ бе доста решителна. Недостатък, който бе предала и на дъщеря си.

— Трябва да изглеждаш възможно най-добре. — Майка ѝ се раздвижи, но не встрани, а умишлено към далечния край на стаята.

Към гардероба.

О, не!

Не, не, не, не.

Даяна трябваше да мисли бързо. Майка ѝ, при никакви обстоятелства, не трябваше да се доближава до дрехите ѝ. Тя наистина обичаше майка си, но жената имаше моден усет на слепец. Или дори по-лошо.

По-скоро по-лошо.

— Майко! — изкрещя тя, и спря, тъй като нямаше идея какво да каже след това.

Майка ѝ се обърна, изражението ѝ бе стреснато и леко тревожно. Вероятно мислеше, че е откачила, което не беше далеч от истината.

Небеса.

— Аз, тъъ, мисля, че чух някой да тропа на вратата! — Това беше най-доброто, което успя да измисли. Разбира се, това бе невъзможно, тъй като разположението на стаята ѝ бе такова, че нямаше как да се чуе подобно нещо, въпреки това обаче се получи, и майка ѝ се завъртя, насочвайки се към вратата.

Даяна избра да не ѝ напомня, че имат прислуга, която да отваря вратата.

— Сигурна ли си?

— Тъъ, ами не, но...

— Не вреди да сме внимателни. — Тя надникна в коридора. — Ще отида да проверя. За всеки случай. Ти... — Тя погледна Даяна и присви очи. — Ти чакай тук. Няма да е хубаво той да си мисли, че си стояла и си го чакала.

Въпреки че беше точно така.

— Да, майко. — Даяна кимна смирено, мълчаливо благодарейки на небесата, че бе успяла да отдалечи майка си от катастрофата. Вместо това, тя сега се насочваше към истинска катастрофа. Никога не бе обръщала много внимание на модата.

Миналият сезон бе пример за това.

Нямаше какво друго да прави, освен да чака. Което бе истинско нещастие, тъй като Даяна не бе търпелива по природа. Затова, след като майка ѝ не се появи, реши, че е безопасно да излезе.

Господ да ѝ е на помощ, ако майка ѝ се върне и отново решише, че е добра идея да ѝ помага за обличането.

Да, най-добре щеше да е да стои далеч от гардероба... и от стаята ѝ.

След като закуси, и се наслади на три чаши горещ шоколад — защото шоколадът беше едно от малкото неща, на които не можеше да устои — тя се върна в библиотеката.

И зачака.

Чете.

Чака.

Тъкмо когато мислеше, че ще умре от отегчение, чу гласове в коридора.

И стъпки, които минаха точно покрай библиотеката, която се намираше непосредствено до офиса на баща ѝ. Всъщност това бе причината тя да се настани именно там.

С умишлено спокойствие тя вдигна книгата, която бе оставила преди няколко минути, завъртя я, щом забеляза, че я държи на обратно, и изчака, докато чу как се затваря вратата на кабинета на баща ѝ. В същия миг тя хвърли книгата на стола и хукна към ъгъла, където имаше отдушник, за да подслушва, желайки сърцето ѝ да забави оглушителните си удари само за миг, за да чуе какво ще си кажат лорд Саутридж и баща ѝ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кеймбридж прие поканата на лорд Троул, и се настани на стола пред бюрото. Книгите и писмата разпръснати по повърхността му, го разсеяха за миг.

— Съпругата ми ме информира, че трябва да очаквам посещението ви. — Лорд Троул се облегна назад на стола си, скръствайки ръце на гърдите си, докато се мръщеше към Кеймбридж.

— Да. Бих искал да ми окажете честта, да ми дадете ръката на мис Даяна.

Очите на лорд Троул се разшириха.

— Май сме доста директни, а?

— Не виждам причини да не бъда, милорд — любезно каза Кеймбридж, мислено надявайки се, че мъжа просто ще приеме предложението му, и ще го отпрати.

— Защо?

— Извинете? — Кеймбридж сбърчи объркано чело. Как би могъл да се изрази по-ясно?

— Защо? — отвърна лорд Троул, а лекото трепване на устните му накара Кеймбридж да се съмнява в намеренията на мъжа пред него. Изглеждаше така, сякаш възрастният джентълмен се присмива.

На него!

По дяволите. Точно от каквото имаше нужда.

— Защото се чувствам превъзходно в компанията на дъщеря ви — обясни той честно, без да желае да дава повече описания.

— Макар да се съмнявам, че някой би възразил, мога да кажа, че се чувствам по същия начин в компанията на кучетата си. Това, което искам да знам, е, защо, след като сте я срещнали за първи път снощи, решихте да поискате ръката ѝ. — Троул се изправи и започна да кръстосва зад бюрото си.

— Предполагам, че съпругата ви ви е обяснила... — По дяволите, това щеше да е неловко. Защо мъжът просто не можеше да му благодари, и да го изпрати към дома! — ... че бях хванат в

компрометираща ситуация с дъщеря ви, милорд. — Той преглътна трудно. Не че се чувстваше изплашен... просто темата беше деликатна и неудобна.

— Наясно съм с това. — Лорд Троул кимна. И след това... нищо. Кеймбридж кимна. Какво друго би могъл да направи?

— Значи, ако съм ви разбрал правилно, вие искате да се ожените за дъщеря ми, тъй като ви е липсвал достатъчно контрол и сте я целунали, без да я познавате повече от един час. И смятате, че е прекрасна компания, въпреки че няма как да сте сигурен в това свое твърдение, след като сте бил насаме с нея само няколко минути. Пропуснах ли нещо? — Той спря и погледна директно към Кеймбридж.

Беше минало доста време откакто някой си бе позволил да го мъмри. Но това бе още в първата му година в Итън, след като беше разкървал устната на един син на херцог. Сега обаче, се чувстваше още по-глупаво.

— Какво казвате, сър? — Нима му отказваше? Въпреки че всичко казано от джентълмена бе истина и той я уважаваше, почувства огромна загуба при мисълта, че мис Даяна, поразителната и сияйна красавица от миналата вечер, няма да му принадлежи. Тя бе сирена, чиято смелост се бе изправила срещу разбиранията на елита. В нея имаше някаква светлина, тя буквално разпръскваше радост около себе си.

Като се замисли над това, той осъзна, че въобще не бе отговорил правилно на въпросите. С твърд поглед мъжът кимна и зачака Кеймбридж да проговори. Кеймбридж се изправи, застана зад стола си и слагайки ръце на облегалката, впи решително пръсти в дървото.

— Дъщеря ви е смела, сър. Смехът ѝ е пълен с радост и наслада, и просто няма как да не привлича околните. — Той спря, премервайки реакцията на по-възрастният мъж. Лорд Троул кимна с глава, а погледът му стана някак по-нежен. Окуражен, Кеймбридж продължи: — Остроумна е, но умее да намира удоволствие и в най-простите неща, нещо, което повечето хора не могат, и което е голяма рядкост в обществото ни. Тя е внимателна и учтива — добави той предпазливо. — Но също така не се бои да каже какво мисли и да води интелигентен разговор. Това, сър, са причините да искам да се оженя за нея. Не просто за да защитя честта си, а защото веднъж щом открия това, което

търся, не виждам причина да не бъда благодарен и да го сграбча на мига.

Кеймбридж зачака, пръстите го боляха от свирепата хватка, с която държеше дървото, но погледът му остана непоклатим.

Лорд Троул го изучава няколко минути. И след известно време, което му се стори часове, леденото му изражение най-после се отпусна.

— Имате позволението ми.

— Благодаря ви. — Въздъхвайки дълбоко от облекчение, Кеймбридж реши да си тръгне, преди да се е случило още нещо. Той се поклони и се насочи към вратата.

— Само още едно нещо — повика лорд Троул.

Затваряйки примирено очи, Кеймбридж въздъхна тихо и се обърна, насилвайки се да изглежда спокоен и мил.

Все пак, лорд Троул щеше да му бъде свекър. Проклет да е, и мъжът го знаеше!

— Нека си остане между вас и мен... — Лорд Троул се приближи към него, спирайки да говори, докато не е достатъчно близо. — Мисля, че бихте искали да узнаете защо ви зададох толкова ненужни въпроси.

Кеймбридж кимна.

Лорд Троул кимна към стената.

Кеймбридж погледна към стената и после обратно към лорд Троул. Не разбираше.

— Ако познавам дъщеря си добре, а смятам, че е така, то точно сега тя е в библиотеката и деликатното й ушенце е залепено за отдушника от другата страна на тази стена. — Гласът му бе само тих шепот.

Думите му изпратиха тръпка на изненада в Кеймбридж. Той се изправи рязко, като погледна от стената към лорд Троул.

Лорд Троул се изкиска и му подаде ръката си. Кеймбридж я прие, забелязвайки, че възрастният джентълмен я стиска по-силно, отколкото е нужно.

— Просто помислих, че ще искате да знаете в какво се забърквате. — Той се засмя отново и пусна ръката му.

— Наистина. — Кеймбридж кимна, опитвайки се да съдържи собствената си усмивка. Не беше изненадан от предположението, че

Даяна подслушва. Някак това идеално пасваше на представата му за нея. Поклащайки глава, той се насочи отново към вратата.

И отново бе спрял от гласа на лорд Троул.

— Може да минете през библиотеката и официално да ѝ съобщите за годежа.

— Благодаря ви. — Кеймбридж кимна и излезе, въздишайки с облекчение веднъж щом се озова в коридора.

Само с няколко стъпки той се озова пред кабинета, и защото бе любопитен по природа, надникна в стаята, надявайки се да я улови как подслушва до отдушника.

Но вместо това, тя седеше спокойно на дивана с книга в ръка и изключително спокойно изражение, с поглед забит в страниците.

Книгата, забеляза той, беше обърната наопаки.

Смеейки се тихо, той почука на вратата.

Поглеждайки нагоре, очите ѝ блеснаха развеселено, а на устните ѝ се появи гостоприемна усмивка.

Много лесно щеше да свикне с подобно посрещане.

Особено, ако миг след това получеше и целувка.

А по-късно, може би и повече. Но сега не беше време да мисли за подобни неща. Особено като се имаше предвид, че този отдушник работеше и в двете посоки, и както тя можеше да чуе всяка дума в кабинета на баща си, същото се отнасяше и за него — и той можеше да чуе какво се случва в библиотеката.

Самата мисъл му подейства като леден душ.

И продължи само миг.

Когато тя се изправи, дневната ѝ рокля очерта сладко заоблените ѝ бедра и нежната извивка на гърдите ѝ, карайки го да си напомни, че едно посрамване на ден беше повече от достатъчно.

И все пак бе изключително изкушен.

— Влез — повика тя и широката ѝ усмивка се превърна в една по-нежна и по-срамежлива.

— Благодаря. Надявам се, че днес се чувствате добре? — Той се почувства неловко, едно напълно за него чувство. Но като си позволи да огледа лицето, тялото ѝ, лъчезарното ѝ присъствие, той осъзна, че никога преди не се е чувствал неловко около жена.

Но му допадна.

Което само по себе си бе доста странно.

— Чувствам се прекрасно, и се радвам да ви видя отново.

— Аз също. — Той се залюля на токовете си, оглеждайки се из стаята.

— Искате ли да седнете? — попита мис Даяна, а зелените ѝ очи проблясваха.

— Разбира се. — Той кимна и седна срещу нея. Първо отпусна ръце на коленете си, след това ги скръсти на гърдите си, но и по двата начина не му се струваше правилно. Отново отпусна ръце на коленете си, борейки се с обсебващото желание да я докосне.

Не да я целуне, макар че това щеше да е невероятно, а просто да я докосне. И по тази причина, осъзна той, не можеше да намери място на ръцете си.

Мястото им бе да обгръщат нейните.

Трябваше бързо да се разсее, защото мислите му ставаха опасни.

— Времето е много хубаво. — Това бе първото, за което се сети и което нямаше да причини ужасен скандал. Но в мига, в който го изрече, му се прииска да си прехапе езика. Не можеше ли да измисли нещо по-умно от тема за времето?

Розовите ѝ устни се извиха в лека усмивка.

— Да, милорд.

Прииска му се да гледа как устните ѝ се движат, докато изговаря думи, затова зададе още един въпрос, също толкова глупав.

— Изглежда, че май ще вали, нали? — Нямаше значение, че вторият му коментар напълно опроверга първият.

— Да, милорд. — Устните ѝ се притиснаха една до друга, сякаш се опитваше да сдържи смеха си.

Беше толкова съблазнително и изкусително, че му се прииска да узнае какво крие. Искаше да узнае всичките ѝ тайни.

Само на него ли му се струваше така, или в стаята стана прекалено топло?

— Вярвам, че сутринта ви е била приятна. — Погледът му бе насочен към устните ѝ, сякаш не можеше да погледне в друга посока дори да искаше, привличаха го като зов на сирена, който нямаше как да загърби.

— Да, милорд.

Прикованият му поглед бе възнаграден от сияйна усмивка, която разкри два реда прави, бели зъби.

Тогава тя се изкикоти и покри уста с ръка, карайки го да погледне към очите ѝ. Той присви своите. Същото изражение на скрито веселие се беше появило в погледа ѝ, което трептеше едновременно развеселено, остроумно и интелигентно, разпалвайки страстта му... страст, която щеше да остане скрита, докато остане сам.

Или докато остане сам с нея, без вероятността баща ѝ да слуша разговора им.

И в следващия миг той схвана шегата.

Да, милорд. Малката пакостница се забавляваше на негов гръб през цялото време!

— Спечелихте, мис Даяна. — Той кимна и доволна усмивка се разля по устните му, с осъзнаването, че това, което изпитваха миналата нощ, все още присъстваше и на сутринта.

— Боях се, че няма да схванете шегата ми, и ще си помислите, че съм способна да отговарям само едносрично... милорд. — Гласът ѝ бе изпълнен със задоволство.

— Трябва да призная, че бях толкова разсеян от красотата ви, че интелигентността ми се изплъзна.

— Ах, и ето, той може да прави комплименти на другите толкова добре, колкото и на себе си — подкачи го тя, имайки предвид разговора им от миналата вечер.

— Наистина е така. Но доколкото виждам, налага се да се докажа пред вас, тъй като изглежда съм ви оставил с впечатлението, че не мога да виждам по-далеч от собственото си сияние — пошегува се той.

— Ще се постарая да ви направя по-скромен.

Той повдигна вежда.

— Перспективата е наистина плашеща.

— О, но нима ми нямате доверие? — отвърна тя.

— Да обърнете собствените ми думи срещу самия мен? О, да, в това ви имам пълно доверие.

На това тя се разсмя смело и неприкрито, като миналата нощ, напълно пленявайки сърцето и привързаността му, потвърждавайки му, че бе открил откритието на живота си.

Съпруга.

Те поговориха още няколко минути, през които той се подсигури, че ще получи първият и последният танц на вечерта, по време на бала

на Уинстън. Скоро след това си тръгна, окрилен от знанието, че тази сирена, със смях като от камбанки, скоро ще бъде негова съпруга.

ГЛАВА ПЕТА

Даяна лежеше на леглото с толкова широка усмивка на лице, че чак я боляха бузите. Внимателно, тя се завъртя настрани, поглеждайки съпруга си. Тъмните му мигли хвърляха сянка върху лицето му, което бе отпуснато в съня си. Бяха женени от няколко месеца, но Даяна вече не можеше да си спомни живота преди него. Той я допълваше по всеки възможен начин. Всеки ден тя се събуждаше от целувките му, от докосванията и... е, да кажем и от още някои неща. Беше прекрасно да бъдеш обичана и да обичаш някой толкова силно. А като се замисли човек, всичко това бе започнало от една зелена рокля.

Не, всичко бе започнало с решителност. Решителността да вземе нещата в свои ръце. Кеймбридж се бе изкискал, когато обсъждаха как се бяха запознали. Той никога не бе вярвал в любовта от пръв поглед, преди да я срещне. И все пак обичаше да добавя, че макар да е било любов от пръв поглед, любовта им ще е бъде вечна.

И тя нямаше как да не е напълно съгласна.

Сините очи на съпруга ѝ се отвориха, фокусирайки се върху нея, а сънена прозявка разтегна пълните му устни.

Колко обичаше тези устни.

И начина, по който той ги използваше.

— Будна ли си? — прошепна той дрезгаво.

— Така изглежда — отвърна тя и не успя да сдържи усмивката си.

— Смили се над мен, все още не съм се събудил. — Той посегна към нея и я погъделичка по ребрата, карайки я да изписка и да подскочи в леглото.

— Очите ти са отворени, прости ми за дързостта — отвърна тя сухо, но от устните ѝ се откъсна лек кикот.

— Простено ти е... а мога ли да попитам, защо сме будни в толкова безбожно ранен час? — попита той, притискайки я към топлината на тялото си.

— От къде знаеш, че е безбожно ранен час? — възрази му тя, докато се наместваше в прегръдката му.

— Тъмно е.

— Може да е само заради завесите около леглото.

— Прекалено е тъмно.

— Е, в това има повече смисъл — пошегува се тя.

— Даяна... — предупреди той.

— Само посочих, че...

Съпругът ѝ започна да целува шията ѝ, ефективно карайки я да спре да говори, за да простене от удоволствието, което ѝ доставяше той.

Милостиви небеса.

— Винаги върши работа — промърмори той срещу кожата ѝ.

— Хмм? — попита тя тихо, трепвайки от собственическото докосване на ръката на съпруга ѝ, който рисуваше кръгчета по корема ѝ.

— Нищо — засмя се той.

Трябваше да му отговори нещо остроумно, нещо брилянтно, но всичко, за което можеше да мисли, бе, колко е прекрасно да бъде победена, особено ако това значи съпругът ѝ да я прегръща, целува и разпалва огън в тялото ѝ. А след това да започне от начало, в мига, в който хватката на удоволствието я отпусне. Не за пръв път си помисли, че понякога човек печели истински тогава, когато избере да загуби.

Все пак, любовта беше отдаване. И ако имаше едно нещо, на което я бе научил съпругът ѝ, бе, че винаги е най-добре да се отдадеш... а и понякога бе много по-прекрасно да го остави да спечели.

ЕПИЛОГ

Лейди Даяна Саутридж се възхищаваше на малкото си братче с разбито сърце и все пак изпълнена с надежда. С разбито сърце, заради смъртта на баща ѝ, и все пак изпълнена с надежда заради новия брак на майка ѝ с граф Греъм и резултатът от този съюз — новото ѝ малко братче. Все още бе шокирана, задето майка ѝ бе забременяла, но същевременно бе невероятно щастлива. Поглеждайки към пълничкото личице на Едуард Грийнли, наследникът на граф Греъм, тя си даде обещание.

Щеше винаги да бъде до него.

А когато дойдеше време той да се ожени, щеше да се погрижи да открие някоя невероятна жена, като прекрасния ѝ съпруг, лорд Саутридж.

Едуард Греъм порасна, за нещастие без родителите му да са до него докато растеше, но силно обичан от по-голямата си сестра, която бе приела присърце ролята на родител.

А щом той се озова в Итън, намери много добър приятел, херцогът на Клермонт... който му бе почти като брат, тъй като подобно на него бе изгубил родителите си. Естествено, лейди Саутридж направи всичко, освен реално да осинови младият херцог.

Двете момчета се превърнаха в мъже, карайки лейди Саутридж често да поклаща глава, понякога да крещи и винаги да се меси в живота им, за да им помогне да открият това, което не можеха да намерят сами.

Любов.

Собствената ѝ любовна история беше доказателство, че понякога, за да се получат нещата, трябва да ги поемеш в свои ръце.

И накрая всичко си струваше... винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.